ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΟΥ·Ι·ΛΛΙΑΜ ΝΤΟΚΕΡ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Βρισκόταν πάντα κάθε απόγευμα στὸ ἴδιο παράθυρο ἡ θλιμμένη μικροῦλα. Καθόταν σ' ἕνα καναπέ, ἀκουμποῦσε τὸ δεξιό της χέρι στὸ πεζοῦλι, εἶχε γυρισμένο τὸ κεφάλι και κύτταζε ἔξω στὸ δρόμο, μὲ βλέμμα ποὺ ὅποιος τὸ ἀντίκρυζε, ἔννοιωθε μιὰ βαθειὰ συμπόνια. Ἦταν σὰ νὰ περίμενε κάτι καὶ αὐτὸ τὸ κάτι νὰ μὴν ἐρχόταν ποτέ. Οἱ διαβάτες περνοῦσαν ἀραιοὶ ἀπὸ τὸν ἥσυχο δρομάκο, οἱ γείτονες δὲν ἔβγαιναν συχνὰ στὶς πόρτες ἢ στὰ παράθυρα καὶ τὸ μόνο στολίδι στὴν περίεργη ἐκείνη μοναξιά, ἦταν ἕνα μεγάλο δέντρο, ἕνας πλάτανος, π' ἄπλωνε τὴ γαλήνη σ' ὅ,τι σκέπαζε ἡ πυκνὴ σκιά του. Κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο αὐτὸ μόνο ἡ μικροῦλα ἔμενε χωρὶς γαλήνη. Μόλις δεκάξη χρόνων, ξανθιά, μὲ μεγάλα γαλανὰ μάτια, ποὺ σκίαζε τὸ φῶς τους ἡ μελαγχολία, ἔβγαινε τὸ ἀπόγευμα στὸ παράθυρο, ἔπαιρνε τὴ συνηθισμένη της θέσι κι' ἔμενε ἐκεῖ ὥς τὶς ἑφτά, χωρὶς νὰ μιλάη, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ δρόμο, σὰ χαμένη σ' ἕνα, τὸ ἴδιο πάντοτε, ὄνειρο.

Ἡ γειτονιά, ποὺ τὴν ἤξερε χρόνια, ἀπὸ μωρὸ παιδάκι, δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήση αὐτή της τὴν ἀλλαγή. Πρὶν εἴκοσι μέρες ἀκόμα, ἡ Λίλιαν ἦταν ἡ εὐθυμη καὶ χαρούμενη κοπέλλα, ποὺ χάριζε τὸ γέλιο της σ' ὅλους καὶ σ' ὅλες καὶ σκόρπιζε τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐθυμία της σ' ὅλη τὴ γειτονιά. Τώρα εἶχε γίνει ἀμίλητη, μελαγχολική, θλιμμένη. Τί τῆς συνέβαινε ; Καὶ γιατὶ ἔβγαινε κάθε ἀπόγευμα, τὴν ἴδια πάντα ὥρα, στὸ παράθυρο ; Τί περίμενε ;

Ἦταν γενικὴ αὐτὴ ἡ ἀπορία κι' ὅμως κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ ρωτήση τὴ Λίλιαν τί τῆς συνέβαινε. Ὅταν τὴν πλησίαζαν νὰ τὴ ρωτήσουν, ἐκείνη, σὰν νὰ καταλάβαινε τὴν πρόθεσί τους, τοὺς κύτταζε μὲ τόση λύπη, μὲ τόση συγκρατημένη ἀγωνία, ποὺ τοὺς ἀνάγκαζε νὰ σεβαστοῦν τὸ μυστικό της. Καὶ μόνο ἡ μητέρα της, ποὺ εἶχε γεράσει πρόωρα ἀπ' τὰ βάσανα, τὴ ρώτησε μιὰ μέρα γιατὶ ἦταν λυπημένη. Κι' ἡ Λίλιαν τὴν κύτταξε μὲ τόση ἰκεσία, ποὺ ἡ μητέρα της τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της, τὴν ἔσφιξε καὶ τὴν ἀφῆκε νὰ κλάψη, χωρὶς νὰ τῆς πῆ τίποτε. Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, δὲν τὴν ξαναρώτησε ποτὲ πειὰ τί ἔχει. Ἤξερε ὅτι ἡ κόρη της θὰ τῆς ἔλεγε τὸν πόνο της, ὅταν δὲν θὰ μποροῦσε πειὰ νὰ τὸν κρατήση μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό της...

* * *

Κι' ἡ μέρες περνοῦσαν καὶ ἡ Λίλιαν γινόταν κάθε μέρα καὶ πιὸ μελαγχολική. Τὸ φθινόπωρο εἶχε φτάσει, ἡ φύσις εἶχε γίνει μελαγχολική, τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν δὲν ἄνοιγαν τώρα τόσο συχνὰ κι' ὅμως ἡ Λίλιαν δὲν ἔλειπε ἀπ' τὸ δικό της. Εἶχε ἀδυνατίσει, εἶχε χάσει τὸ χρῶμα τῆς χαρᾶς, εἶχε ἀρχίσει νὰ μαραίνεται. Δὲν ἔτρωγε, δὲν κοιμόταν, γινόταν διαρκῶς πιὸ σιωπηλή, τὰ μάτια της ἦσαν κουρασμένα, τὰ χείλη της ἔμεναν σφιγμένα, τὸ βλέμμα της εἶχε τὴ φλόγα τοῦ πυρετοῦ.

Καὶ πάντα περίμενε. Κανένας δὲν ἤξερε τί καὶ ποιόν. Γιατὶ ἡ Λίλιαν δὲν ἤθελε νὰ πῆ σὲ κανένα, ὅτι κάποιο ἀπόγευμα εἶχε δεῖ νὰ περνᾶ ἀπ' τὸ δέντρο ἕνα παλληκάρι ὄμορφο, σὰν τοὺς ἐφήβους, ποὺ μόνο οἱ θρύλοι τοὺς παρουσιάζουν τόσο γερούς, τόσο γοητευτικούς, τόσο ὄμορφους, ὅτι τῆς μίλησε καὶ τῆς εἶπε, ὅτι τὴν ἀγάπησε μόλις τὴν πρωταντίκρυσε, κ' ὅτι θὰ ξαναπερνοῦσε καὶ πάλι τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὴν ἴδια ὥρα νὰ τὴν ξαναδῆ.

Μὰ δὲν ξαναπέρασε, ἀλλοίμονο !... Κι' ἡ Λίλιαν, ποὺ δὲν εἶχε ὥς τότε ἀγαπήσει ποτέ, αἰσθάνθηκε νὰ τὴν κυριεύη ὁλόκληρη σὰν πλημμύρα, σὰν τρικυμία, αὐτὸς ὁ ἔρωτας. Πίστευε, ὅτι ὁ ὄμορφος νέος θὰ ξαναπερνοῦσε. Τὸν εἶχε δεῖ μόνο μιὰ φορὰ καὶ γι' αὐτὸ εἶχε κρατήσει μιὰν ἰδανικὴ ἀνάμνησί του. Τὸν εἶχε πλάσει ὅπως τὸν ὀνειρευόταν ἡ ἁπλή, παιδιακίσια ψυχή της. Καὶ τὸν ἀγαποῦσε μέσα σ' ἕνα ὄνειρο. Τὸν περίμενε πιστά. Κι' ἡ μέρες εἶχαν γίνει βδομάδες κι' ἡ βδομάδες μῆνες. Μετὰ τὸ φθινόπωρο, ἦρθε ὁ χειμῶνας. Κι' ἡ Λίλιαν ἦταν πάντα τὴν ἴδια ὥρα, μέσα στὸ σκοτάδι ποῦπεφτε πολὺ νωρὶς στὸ παράθυρό της. Καὶ περίμενε καὶ πίστευε.... Καὶ κάθε μέρα γινόταν πιὸ χλωμὴ καὶ πιὸ ἀδύνατη καὶ κάθε μέρα ἡ λύπη τὴν κυρίευε πιὸ πολύ. Καὶ κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ τὴ ρωτήση τί ἔχει, οὔτε κι' αὐτὴ ἡ μητέρα της, ποὺ ἦταν ἡ μόνη της παρηγοριὰ στὸν κόσμο.

* * *

Μιὰ μέρα, ἡ Λίλιαν, πάντα ἀμίλητη, πάντα θλιμμένη, ἔπεσε ἄρρωστη. Καὶ τὸ μόνο ποὺ ζήτησε, τὸ μόνο ποὺ εἶπε, ἦταν νὰ τῆς βάλουν τὸ κρεββάτι κοντὰ στὸ παράθυρο. Καὶ κάθε μέρα τώρα ἔλυωνε καὶ μαραινόταν. Καὶ οὔτε τότε τόλμησε νὰ τὴ ρωτήση κανείς, γιατὶ τὸ βλέμμα της ἦταν πάντα καρφωμένο στὸ δρόμο, γιατὶ ἀναστέναζε μὲ πόνο κι' ἔκλαγε βουβὰ κι' ἀπόκρυφα...

Ἡ θλιμμένη της ματιὰ σταματοῦσε κάθε περίεργη ἐρώτησι. Καὶ ἡ μητέρα της, ποὺ ἀγρυπνοῦσε, μαζὺ μὲ μιὰ νοσοκόμα, στὸ προσκέφαλό της, τῆς κρατοῦσε ἁπλῶς τὸ χέρι καὶ τὴν κύτταζε στὰ μάτια. Τίποτε ἄλλο... Τίποτε ἄλλο...

Κι' ὅταν ἡ ὄμορφη παιδοῦλα πέθανε, μιὰ κρύα χειμωνιάτικη μέρα, ὅλη ἡ γειτονιὰ ἔκλαψε πικρὰ γιὰ τὸ χαμό της. Καὶ κανένας, μὰ κανένας, δὲν τόλμησε νὰ ρωτήση τὸν ἄλλο ποιὸ ἦταν τὸ μεγάλο μυστικό, ποὺ πῆρε μαζύ της ἡ θλιμμένη κοπέλλα στὸν τάφο...

ΟΥ·Ι·ΛΛΙΑΜ ΝΤΟΚΕΡ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΚΑΠΕΛΛΑ !...

Τὸ παρακάτω ξεκαρδιστικὸ ἀνέκδοτο ἀποδίδεται σ' ἕναν Δανὸ ἠθοποιό, ὁ ὁποῖος φημιζόταν γιὰ τὸ μεγάλο του ταλέντο, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν παροιμιώδη ἀφηρημάδα του.

Ὁ ἠθοποιὸς αὐτὸς εἶχε παρασημοφορηθεῖ κάποτε γιὰ τὴ μεγάλη του τέχνη ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Δανίας. Μετὰ τὴν παρασημοφορία του λοιπὸν θεώρησε καθῆκον του νὰ πάη στὸ παλάτι καὶ νὰ ὑποβάλη τὰ σέβη του καὶ τὶς εὐχαριστίες του στὸν βασιλέα.

Ὅταν ἔφτασε στὰ ἀνάκτορα, τὸν εἰσήγαγαν στὸν προθάλαμο τῆς ἀναμονῆς. Ἐκεῖ, ἐπειδὴ ἦταν κρυολογημένος, παρακάλεσε τὸν ὑπασπιστὴ νὰ τοῦ ἐπιτρέψη νὰ μὴ βγάλη τὸ καπέλλο του. Ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ τὸ ἐπέτρεψε εὐχαρίστως, κι' ὁ ἠθοποιὸς ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, περιμένοντας τὴ σειρά του νὰ γίνη κι' αὐτὸς δεκτὸς ἀπ' τὸν βασιλέα.

Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, φώναξαν τ' ὄνομά του γιὰ νὰ μπῆ στὸ βασιλικὸ γραφεῖο, ὁ ἀφηρημένος ἠθοποιός, ξεχνῶντας ὅτι φοροῦσε τὸ καπέλλο του, ἅρπαξε βιαστικὰ ἕνα ἡμίψηλο ποὺ βρισκόταν σὲ κάποιο τραπέζι καὶ μπῆκε μέσα.

Ὁ βασιλεὺς ὅμως, βλέποντάς τον μὲ τὸ καπέλλο του στὸ κεφάλι καὶ μ' ἕνα ἡμίψηλο στὸ χέρι, ξέσπασε σὲ ἀκράτητα γέλια.

Ὁ δυστυχὴς ἠθοποιὸς τάχασε ἐντελῶς καὶ δὲν ἤξερε ποῦ ν' ἀποδώση τὰ ἀπροσδόκητα γέλια τοῦ ἄνακτος, ὡσότου τέλος ὁ βασιλεὺς τὸν ἐρώτησε:

—Μά, φίλε μου, τί σᾶς χρειάζονται αὐτὰ τὰ δυὸ καπέλλα;

Ὁ ἠθοποιὸς τότε μόνο κατάλαβε τὴ γκάφα του, βρῆκε ὅμως ἀμέσως τὴν ψυχραιμία του γιὰ ν' ἀπαντήση μὲ τὴν ἐξῆς ἀμίμητη ἑτοιμότητα:

—Ἡ Μεγαλειότης σας ἔχει πάντοτε δίκαιο... Βεβαίως δυὸ καπέλλα εἶνε πολλὰ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο... ποὺ δὲν ἔχει καθόλου κεφάλι !

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΜΑ·Ϊ·ΣΤΡΑΛΙ

Ἀπ' τὰ χαράματα φύσηξε τὸ μαϊστράλι. Πινέλα, θαρρεῖς, ἀνάλαφρα βουτηγμένα σὲ βαθυγάλαζο χρῶμα πούσβυσαν τὴν ὑπέροχη ζωγραφιὰ πάν' ἀπ' τ' ἀστρογάλαζα κι' ἀκύμαντα νερὰ τῆς θάλασσας.

Ἀγουροξυπνημένα κυματάκια στὸ πρωϊνό του χάϊδεμμα, τρέχουν καὶ πηδοῦνε βιαστικά, φιλῶντας μ' ὁρμὴ τοὺς βράχους. Καὶ μιὰ ντανέλλα ἀφροκάμωτη πλαισίωσε πέρα—πέρα τ' ἀκρογιάλι, σὰν τὸ πιὸ ἀκριβὸ μετάξινο τρίχαπτο.

Μακρυὰ μιὰ πελώρια ὀρθὴ φτεροῦγα γλάρου.... Ὄχι, ἕν' ἀνοιγμένο πανὶ γιομᾶτο, γέρνει—γέρνει ἀπαλά, σὰν νὰ θέλη νὰ φιλήση τὴ γαλανὴ ὠμορφιὰ τῆς θάλασσας.

Καὶ φυσάει τὸ μαϊστράλι. Θεόσταλτη εὐγενικιὰ ψυχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ, δωρισμένη γιὰ νὰ δίνη τὴ ζωὴ καὶ τὴ δροσιὰ στὴ ναρκωμένη πλάση..

Ε. ΝΑΥΑΡΙΝΙΩΤΙΣΣΑ